അധ്യായം ആറ്

ചില അജപാലന വീക്ഷണങ്ങൾ

199. പുതിയ അജപാലനരീതികൾ കണ്ടെത്തുക ആവശ്യമാണെന്ന് സിനഡിന്റെ സമയത്തുണ്ടായ ചർച്ചകൾ വ്യക്തമാക്കി. അവയിൽ ചിലത് ഏറെ പൊതുവായ രീതിയിൽ സൂചിപ്പിക്കാൻ ഞാൻ പരിശ്രമിക്കാം. സഭയുടെ പ്രബോധനത്തെയും പ്രാദേശിക പ്രശ്നങ്ങളെയും ആവശ്യങ്ങളെയും ആദരിക്കുന്ന കൂടുതൽ പ്രായോഗികവും കാര്യക്ഷമവുമായ സംരംഭങ്ങൾ വ്യത്യസ്ത സമൂഹങ്ങൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യണം. കുടുംബത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു അജപാലനപദ്ധതി അവതരിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന് അവകാശപ്പെടാതെ, കൂടുതൽ ശ്രദ്ധേയമായ ചില അജപാലന വെല്ലുവിളികളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നു.

കുടുംബസുവിശേഷപ്രഘോഷണം ഇന്ന്

200. ക്രൈസ്തവ കുടുംബങ്ങൾ വിവാഹം എന്ന കൂദാശയുടെ കൃപാവരത്താൽ കുടുംബപ്രേഷിതത്വത്തിൽ പ്രധാന പ്രവർത്തകരാണെന്ന് സിനഡുപിതാക്കന്മാർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. സർവോപരി, 'ഗാർഹിക സഭകളെന്ന നിലയിലുള്ള അവരുടെ സന്തോഷപൂർണമായ സാക്ഷ്യത്തിലൂടെ'[225] അപ്രകാരമുള്ളവരാണെന്ന് പിതാക്കന്മാർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. തത്ഫലമായി, 'കുടുംബസുവിശേഷത്തെ 'ഹൃദയങ്ങളെയും ജീവിതങ്ങളെയും നിറയ്ക്കുന്ന' ഒരു സന്തോഷമെന്ന നിലയിൽ ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കുകയെന്നത് പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. എന്തെന്നാൽ നാം ക്രിസ്തുവിൽ പാപത്തിൽ നിന്നും ദുഃഖത്തിൽ നിന്നും ആന്തരികശൂന്യതയിൽ നിന്നും ഏകാന്തതയിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രരാക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു (എവാഞ്ചെലി ഗാവുദിയും, 1). വിതക്കാരന്റെ ഉപമയിലെന്നപോലെ (cf മത്താ 13:3-9) നാം വിത്തു വിതയ്ക്കാൻ സഹായിക്കുന്നതിനു വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ബാക്കി കാര്യങ്ങൾ ദൈവത്തിന്റെ ജോലിയാണ്. സഭ, കുടുംബത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ പ്രബോധനത്തിൽ വൈരുധ്യത്തിന്റെ അടയാളമാണെന്ന കാര്യം നാം മറക്കാനും പാടില്ല.'[226] സുശക്തവും, ദൃഢവും സ്ഥിരവും നേരിടാനുള്ള ഏതു പരീക്ഷകളിലും താങ്ങി നിറുത്തുന്നതുമായ സ്നേഹമെന്ന ഉന്നതാദർശത്തെ തങ്ങളുടെ അജപാലകർ ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നതിന് വിവാഹിതരായ ദമ്പതികൾ കൃതജ്ഞതയുള്ളവരാണ്. സഭ വിനയത്തോടും സഹാനുഭൂതിയോടും കൂടി കുടുംബങ്ങളിലേക്ക് എത്തിച്ചേരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. 'ഏതു കുടുംബവും

നേരിടേണ്ടിവരുന്ന ഏതു തടസ്സത്തെയും കീഴടക്കാൻ ഓരോ കുടുംബത്തെയും സഹായിക്കാനും[227] ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അജപാലനപദ്ധതിയിൽ പൊതുവായ താത്പര്യം കാണിച്ചാൽ പോരാ. കുടുംബങ്ങൾ കുടുംബസുവിശേഷത്തിന്റെ സജീവപ്രവർത്തകരാകാൻ അവയെ ശക്തിപ്പെടുത്തണം. അതിന് 'കുടുംബത്തിനുള്ളിൽ സുവിശേഷവത്കരണത്തിന്റെയും മതബോധനത്തിന്റെയും പരിശ്രമം'[228] ആവശ്യമാണ്.

201. സഭയിലുള്ള ഓരോ വ്യക്തിക്കും പ്രേഷിതത്വപരമായ മാനസാന്തരമുണ്ടാകണമെന്ന് ഈ പരിശ്രമം ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതായത്, ജനങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ പ്രശ്നങ്ങളുമായി ബന്ധമില്ലാത്ത കേവലം സിദ്ധാന്തപരമായ സന്ദേശത്തിൽ തൃപ്തിപ്പെടാത്ത ഒന്നായിരിക്കണം അത്.'[229] 'മനുഷ്യവ്യക്തിയുടെ ഏറ്റവും അഗാധമായ പ്രതീക്ഷകൾ ചേർന്നതാണ് കുടുംബസുവിശേഷമെന്ന് കുടുംബങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച അജപാലനശുശ്രൂഷ വ്യക്തമാക്കണം: ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും മഹത്ത്വവും പാരസ്പര്യത്തിലുള്ള സാക്ഷാത്കാരവും, കൂട്ടായ്മയും ഫലപൂർണതയും ഇത് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. കേവലം കുറേ നിയമങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഇത് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നില്ല. ഏറ്റവും മതനിരപേക്ഷമായ രാജ്യങ്ങളിൽപോലും ഇന്ന് വ്യക്തമായി ആവശ്യമായിരിക്കുന്ന മൂല്യങ്ങളെ നിർദ്ദേശിക്കുന്നതിലാണ് അത് അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്.'[230] 'യഥാർത്ഥ കുടുംബജീവിതത്തെ തടയുകയും വിവേചനം, ദാരിദ്ര്യം, ഒഴിവാക്കൽ, അക്രമം എന്നിവയിലേക്കു നയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാംസ്ക്കാരികവും സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ - വിപണിയുടെ യുക്തിക്കു അമിതപ്രാധാന്യം നല്കുന്നതുപോലുള്ളവ - ഘടകങ്ങളെ സുവിശേഷവത്കരണം സംശയാതീതമായ വിധത്തിൽ തള്ളിക്കളയണമെന്ന് യാഥാർത്ഥ്യവും സിനഡു പിതാക്കന്മാർ ഉയർത്തിക്കാണിച്ചു. അതുകൊണ്ട് സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥിതികളോട് സംവാദവും സഹകരണവും വളർത്തണം. ക്രൈസ്തവരെന്ന നിലയിൽ സാംസ്കാരിക-സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന അല്മായരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും വേണം.'[231]

202. 'കുടുംബങ്ങളുടെ അജപാലനശുശ്രൂഷയ്ക്ക് പ്രധാന സംഭാവന നല്കുന്നത് ഇടവകയാണ്. ചെറിയ സമൂഹങ്ങളും സഭാത്മക പ്രസ്ഥാനങ്ങളും സംഘടനകളും സമന്വയത്തോടെ ജീവിക്കുന്ന കുടുംബങ്ങളുടെ കുടുംബമാണ് ഇടവക.'[232] സവിശേഷമായി കുടുംബങ്ങളെ ലക്ഷ്യംവച്ചുള്ള അജപാലനപരമായ എത്തിച്ചേരലുണ്ടാകണം. ഇതിന് വൈദികർ, ഡീക്കന്മാർ, സന്ന്യസ്തരായ സ്ത്രീ പുരുഷന്മാർ മതാധ്യാപകർ, മറ്റുള്ള അജപാലനപ്രവർത്തകർ എന്നിവർക്ക് കൂടുതൽ പര്യാപ്തമായ പരിശീലനം ആവശ്യമാണെന്ന് ഇതു കാണിക്കുന്നു.'[233] ലോകവ്യാപകമായ ആലോചനയിൽ ലഭിച്ച മറുപടികളിൽ ഒരു കാര്യം വ്യക്തമായി: അതായത് ഇന്ന് കുടുംബങ്ങൾ

നേരിടുന്ന സങ്കീർണപ്രശ്നങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ആവശ്യമായ പരിശീലനം പട്ടാഭിഷിക്തരായ ശുശ്രൂഷകർക്ക് മിക്കവാറും ഇല്ല. വിവാഹിതരായ വൈദികരുടെ വിശാലമായ പൗരസ്ത്യ പാരമ്പര്യവും മുതലാക്കാവുന്നതാണ്.

203. സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് കൂടുതൽ വ്യാപകവും വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയിൽ തന്നെ ഉൾപ്പെട്ടതുമായ പരിശീലനം ലഭിക്കണം. വിവാഹവാഗ്ദാനത്തിന്റെയും വിവാഹത്തിന്റെയും മണ്ഡലങ്ങളിൽ അതു ലഭിക്കണം. അതു കേവലം സിദ്ധാന്തപരമായിരിക്കരുത്. അവരുടെ മാനസികവും വൈകാരികവുമായ പശ്ചാത്തലവും അനുഭവങ്ങളും കണ്ടുപിടിക്കാൻ അവരുടെ പരിശീലനം ഏപ്പോഴും അവരെ സഹായിക്കുന്നില്ല. ചിലർ, മാതാപിതാക്കൾ ഇല്ലാത്തതും വൈകാരിക സ്ഥൈര്യമില്ലാത്തതുമായ പ്രക്ഷുബ്ധകുടുംബങ്ങളിൽ നിന്നാണു വരുന്നത്. അവരുടെ ഭാവിശുശ്രൂഷയ്ക്ക് ആവശ്യമായ പക്വതയും മാനസിക സന്തുലിതാവസ്ഥയും നേടാൻ പരിശീലനപ്രക്രിയ അവരെ ശക്തരാക്കുമെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തണം. ഗുണപ്രദമായ ആത്മാഭിമാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കാൻ കുടുംബബന്ധങ്ങൾ ഏറ്റം പ്രധാനമാണ്. സെമിനാരി പരിശീലനപ്രക്രിയയിലും വൈദികജീവിതത്തിലും കുടുംബങ്ങൾ ഭാഗഭാഗിത്വം വഹിക്കുക സുപ്രധാന കാര്യമാണ്. അത് അവരെ ഉറപ്പുള്ളവരാക്കും. അവരെ യാഥാർത്ഥ്യത്തിനായിട്ട് ഉറപ്പിച്ചു നിറുത്തുകയും ചെയ്യും. സെമിനാരിയിൽ ചെലവഴിക്കുന്ന സമയവും ഇടവകയിൽ ചെലവഴിക്കുന്ന സമയവും കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നത് സെമിനാരി വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് ഉപകാരപ്രദമായ കാര്യമാണ്. ഇടവകകളിൽ അവർക്കു കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി കൂടുതൽ ബന്ധമുണ്ടാകും. എന്തെന്നാൽ അവർ തങ്ങളുടെ ഭാവിശുശ്രൂഷയിൽ കുടുംബങ്ങളുമായി വലിയ തോതിൽ ഇടപെടേണ്ടിവരും. 'വൈദിക പരിശീലനത്തിൽ അല്മായർ, കുടുംബങ്ങൾ, സവിശേഷമായി സ്ത്രീകൾ എന്നിവരുടെ സാന്നിധ്യം സഭയിലെ വ്യത്യസ്ത വിളികളുടെ വൈവിധ്യവും പരസ്പരപൂരകത്വവും വിലമതിക്കാൻ പ്രേരകമാരും.'[234]

204. കുടുംബങ്ങൾക്കുള്ള അജപാലനശുശ്രൂഷയിൽ സഹായിക്കാൻ അല്മായരായ നേതാക്കളെ പരിശീലിപ്പിക്കുക ആവശ്യമാണെന്നും പര്യാലോചനയ്ക്കു കിട്ടിയ മറുപടി ഊന്നിപ്പറയുന്നു. അധ്യാപകർ, ഉപദേഷ്ടാക്കൾ, കുടുംബം, സമൂഹത്തിലെ ചികിത്സകർ, സാമൂഹികപ്രവർത്തകർ യുവജനം, കുടുംബ അഡ്വേക്കേറ്റുമാർ എന്നിവരെ ഉൾപ്പെടുത്തിയുള്ള പരിശീലനം തന്നെ. മനശ്ശാസ്ത്രം സാമൂഹികശാസ്ത്രം വിവാഹസംബന്ധമായ ചികിത്സ, കൗൺസിലിങ്ങ് എന്നിവയുടെ സംഭാവനകളെയും സ്വീകരിക്കണമെന്നും പറയുന്നു. കുടുംബങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സാഹചര്യങ്ങളിലും വസ്തുനിഷ്ഠമായ താത്പര്യങ്ങളിലും അജപാലനസംരംഭങ്ങൾ അടിയുറച്ചതായിരിക്കാൻ വിദഗ്ധർ, പ്രത്യേകിച്ച്, പ്രയോഗികാനുഭവമുള്ളവർ

സഹായിക്കും. 'അജപാലനപ്രവർത്തകർക്കായി പ്രത്യേകം ആസൂത്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ള കോഴ്സുകളും കർമ്മപരിപാടികളും സഹായകമാകും. വിവാഹത്തിനു ഒരുക്കമായിട്ടുള്ള പരിപാടിയെ സഭാത്മക ജീവിതത്തിന്റെ കൂടുതൽ വ്യാപകമായ പ്രവർത്തനത്തോട് ഉദ്ഗ്രഥിച്ചുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ചെയ്യാനാവും.'[235] 'പ്രത്യേകിച്ച് കുടുംബപരമായ അക്രമത്തിന്റെയും ലൈംഗിക ദുരുപയോഗത്തിന്റെയും സംഭവങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പ്രത്യേകമാംവിധം അടിയന്തിരമായിരിക്കുന്ന സാഹചര്യങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ'[236] നല്ല അജപാലന പരിശീലനം സുപ്രധാനമാണ്. ഇവയെല്ലാം ആധ്യാത്മിക മാർഗനിർദ്ദേശത്തിന്റെയും സഭയുടെ സമ്പന്നമായ ആധ്യാത്മിക നിക്ഷേപങ്ങളുടെയും കൗദാശികമായ അനുരഞ്ജനത്തിന്റെയും മൗലിക മൂല്യത്തെ ഒരു തരത്തിലും കുറയ്ക്കുന്നില്ല, പിന്നെയോ വർധിപ്പിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

വിവാഹ വാഗ്ദാനം നടത്തിയ ദമ്പതികളെ വിവാഹത്തിന് ഒരുക്കൽ

205. വിവാഹത്തിന്റെ മഹത്ത്വവും സൗന്ദര്യവും കണ്ടുപിടിക്കാൻ യുവജനങ്ങളെ നാം സഹായിക്കണമെന്ന് സിനഡു പിതാക്കന്മാർ വിവിധരീതികളിൽ പ്രസ്താവിച്ചു.[237] സമ്പൂർണഐക്യത്തിന്റെ വശ്യത കാണാൻ അവരെ സഹായിക്കണം. ആ ഐക്യം അസ്തിത്വത്തിന്റെ സാമൂഹികമാനത്തെ ഉയർത്തുന്നു. ലൈംഗികതയ്ക്ക് അതിന്റെ ഏറ്റവും ആഴത്തിലുള്ള അർത്ഥം നല്കുന്നു. വളർച്ചയ്ക്കും വികസനത്തിനും വേണ്ടി ഏറ്റവും നല്ല സാഹചര്യം നല്കികൊണ്ട് കുട്ടികൾക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യുന്നു.

206. 'വിവാഹം കഴിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നവരെ ഒരുക്കുന്നതിൽ ക്രൈസ്തവ സമൂഹം മുഴുവനായും കൂടുതൽ പരിശ്രമം ചെയ്യണം. ഇന്നത്തെ സമൂഹത്തിന്റെ സങ്കീർണതയും കുടുംബങ്ങൾ നേരിടുന്ന വെല്ലുവിളികളും അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. സദ്ഗുണങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തണം. അവയിൽ വ്യക്തികൾ തമ്മിലുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ വളർച്ചയ്ക്ക് ചാരിത്ര്യം അമൂല്യമാണെന്നു തെളിയുന്നു. ഇതിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മുഴുവൻ സമൂഹവും കൂടുതൽ വ്യാപകമായി ഉൾപ്പെടുക ആവശ്യമാണെന്ന് സിനഡ് പിതാക്ക്നമാർ സമ്മതിച്ചു. കുടുംബങ്ങളുടെ തന്നെ സാക്ഷ്യത്തെ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. വിവാഹം, മാമ്മോദീസ, മറ്റു കൂദാശകൾ എന്നിവ തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ടും വിവാഹഒരുക്കത്തെ ക്രൈസ്തവപ്രാരംഭത്തിന്റെ അടിയുറപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അങ്ങനെ ചെയ്യണമെന്ന് അവർ ഊന്നിപ്പറഞ്ഞു. വിവാഹഒരുക്കത്തിന് സവിശേഷ കർമ്മപരിപാടികൾ ആവശ്യമാണെന്നും സിനഡ് പിതാക്കന്മാർ പ്രസ്താവിച്ചു. ആ ഒരുക്കം ദമ്പതികൾക്ക് സഭാത്മകജീവിതത്തിലുള്ള ഭാഗഭാഗിത്വത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ അനുഭവത്തെ ലക്ഷ്യംവയ്ക്കുന്നതും കുടുംബജീവിതത്തിന്റെ വിവിധ വശങ്ങളിലേക്കുള്ള സമ്പൂർണമായ പ്രവേശനവുമായിരിക്കണം'.[238]

207. 'ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങൾ തങ്ങൾ നൽകുന്ന പിന്തുണ മുഖേന വിവാഹവാഗ്ദാനം നടത്തിയ ദമ്പതികൾക്ക് അവരുടെ വളർച്ചയിൽ ലഭിച്ച വലിയ ഉപകാരം തിരിച്ചറിയാൻ ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. ഇറ്റാലിയൻ മെത്രാൻ നിരീക്ഷിച്ചതുപോലെ ആ ദമ്പതികൾ 'വിലപ്പെട്ട വിഭവങ്ങളാണ്. കാരണം, സ്നേഹത്തിൽ വളരാനും ആത്മദാനം നടത്താനും അവർ ആത്മാർത്ഥമായി സ്വയം സമർപ്പിച്ചു. മുഴുവൻ സഭാത്മകസമൂഹത്തിന്റെയും നിർമ്മാണത്തെ നവീകരിക്കുന്ന പ്രക്രിയയിൽ സഹായിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയും. അവർ ഭാഗമായിരുന്ന ആ ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിൽ അവരുടെ സ്നേഹത്തിന്റെ സവിശേഷരൂപം പകരാനും ആ സമൂഹത്തിൽ സൗഹൃദത്തിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും വളർച്ചയെ പോഷിപ്പിക്കാനും കഴിയും.'[239] വിവാഹത്തിനുള്ള ഒരുക്കത്തിന്റെ പദ്ധതികൾ ആസൂത്രണം ചെയ്യാൻ ധാരാളം നിയമാനുസൃതമാർഗങ്ങളുണ്ട്. യുവജനത്തെ കൂദാശയിൽ നിന്ന് അകറ്റാതെ, സമുചിതമായ പരിശീലനം എങ്ങനെ നല്കണമെന്ന് ഓരോ പ്രാദേശിക സഭയും തിരിച്ചറിയും. അവരെ മുഴുവൻ വേദപാഠപുസ്തകവും പഠിപ്പിക്കേണ്ടതില്ല. അമിതവിവരണങ്ങൾ നല്കി അവരെ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിലാക്കുകയും വേണ്ട. ഇവിടെയും 'ആത്മാവിന് സംതൃപ്തിനല്കുന്നത് വലിയ അറിവല്ല. പിന്നെയോ വസ്തുക്കളെ ആന്തരികമായി അനുഭവിക്കാനും രുചിക്കാനുമുള്ള കഴിവാണ്.'[240] അളവിനെക്കാൾ പ്രധാനപ്പെട്ടത് മേന്മയാണ്. അതുകൊണ്ട് അറിവിന്റെ ആകർഷകവും സഹായകവുമായ അവതരണത്തോടുകൂടെ വിവാഹങ്ങളുടെ ആകർഷകവും സഹായകവുമായ അവതരണത്തിന് പ്രാമുഖ്യം നല്കണം. 'വലിയ ധീരതയോടും ഉദാരതയോടും കൂടി'[241] ശേഷിച്ചിട്ടുള്ള ജീവിതം നയിക്കുന്നതിന് സഹായിക്കാൻ ആ വിവരണത്തിനു കഴിയും. വിവാഹത്തിനുള്ള ഒരുക്കം ഒരുവിധത്തിൽ വിവാഹകൂദാശയിലേക്കുള്ള 'പ്രവേശിപ്പിക്കൽ ആയിരിക്കണം. കൂദാശയെ യോഗ്യതയോടെ സ്വീകരിക്കാനും കുടുംബമെന്ന നിലയിലുള്ള ജീവിതത്തിന്റെ തുടക്കം ദൃഢപ്പെടുത്താനും ദമ്പതികൾക്ക് ആവശ്യമായ സഹായം നല്കികൊണ്ട് അപ്രകാരം ചെയ്യണം.

208. മിഷണറി കുടുംബങ്ങളുടെയും ദമ്പതികളുടെ തന്നെ കുടുംബങ്ങളുടെയും വിവിധ അജപാലന വിഭവങ്ങളുടെയും സഹായത്തോടെ അകന്ന ഒരുക്കത്തിനുള്ള വഴികളും കണ്ടെത്തണം. അതുവഴി അവരുടെ സ്നേഹം വളരാനും പക്വത പ്രാപിക്കാനും മാതൃക, നല്ല ഉപദേശം എന്നിവ വഴി സഹായിക്കാനും സാധിക്കും. യുവജനങ്ങൾക്ക് യഥാർത്ഥ താത്പര്യമുള്ള വിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച ഗ്രൂപ്പു ചർച്ച, ഐച്ഛികപ്രഭാഷണം എന്നിവയും സഹായകമാകും. എന്നാലും വ്യക്തിപരമായ കണ്ടുമുട്ടലുകൾ അടിസ്ഥാനപരമായി നിലകൊള്ളുന്നു. കാരണം, പ്രധാനലക്ഷ്യം ഇതാണ്: ജീവിതം പങ്കുവയ്ക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള വ്യക്തിയെ എങ്ങനെ സ്നേ

ഹിക്കാമെന്നു പഠിക്കാൻ സഹായിക്കുക. ആരെയെങ്കിലും സ്നേഹിക്കുകയെന്നത് യാന്ത്രികമായി നടക്കുകയില്ല. വിവാഹത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള ഒരു ചർച്ചാക്ലാസിലും അതു പഠിപ്പിക്കാനാവുകയില്ല. ദമ്പതികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വിവാഹത്തിനുള്ള തയ്യാറെടുപ്പ് ജനനത്തോടുകൂടെത്തന്നെ തുടങ്ങുന്നു. അവർ അവരുടെ കുടുംബത്തിൽ നിന്നു സ്വീകരിച്ചവ തങ്ങളെത്തന്നെ അറിയാനും പൂർണവും സുനിശ്ചിതവുമായ സമർപ്പണം നടത്താനും അവരെ ഒരുക്കണം. പരസ്പരം തങ്ങളെത്തന്നെ സമർപ്പിക്കുകയും ഓരോ ദിവസവും ആ നിശ്ചയം പുതുക്കുകയും ചെയ്ത തങ്ങളുടെ മാതാപിതാക്കളിൽ നിന്ന് ക്രൈസ്തവ വിവാഹം എന്താണെന്ന് പഠിച്ചവരാണ് മിക്കവാറും വിവാഹത്തിന് ഏറ്റവും നന്നായി ഒരുങ്ങിയവർ. ഈ അർത്ഥത്തിൽ, സ്നേഹത്തിലും കുടുംബസുവിശേഷത്തിലും വളരാൻ വിവാഹിതരായ ദമ്പതിമാരെ സഹായിക്കാൻ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ള അജപാലനസംരംഭങ്ങൾ അവരുടെ കുട്ടികളെയും സഹായിക്കും. ഭാവിവിവാഹജീവിതത്തിന് അവരെ ഒരുക്കിക്കൊണ്ട് അങ്ങനെ ചെയ്യും. പരമ്പരാഗതമായ മതാത്മക ആചാരങ്ങളുടെ അജപാലനപരമായ മൂല്യത്തെ നാം വിലകുറച്ചു കാണാനും പാടില്ല. ഉദാഹരണമായി സെന്റ് വാലെൻന്റയിൻ ഡേ ഞാൻ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ചില രാജ്യങ്ങളിൽ, ഈ ആഘോഷത്തിന്റെ ശക്തി, സഭയിലുള്ള നമ്മെക്കാൾ വേഗം കണ്ടെത്തുന്നത് വ്യാവസായിക താത്പര്യങ്ങളാണ്.

209. വിവാഹവാഗ്ദാനം നടത്തിയ ദമ്പതികളെ തക്കസമയത്ത് ഒരുക്കുന്ന ഇടവകസമൂഹം കാലക്രമേണ ഉണ്ടാകാവുന്ന പ്രശ്നങ്ങളെയും അപകടസാധ്യതകളെയും തിരിച്ചറിയാനും അവരെ സഹായിക്കണം. ഇങ്ങനെ, ഒരു ബന്ധത്തിന്റെ പരാജയവും വേദനാജനകമായ പരിണതഫലവും മുൻകൂട്ടി കാണാൻ കഴിയുകയും ആ ബന്ധം ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിലെ വിജ്ഞാനം മനസിലാക്കാൻ കഴിയുകയും ചെയ്യും. പരസ്പരമുണ്ടാകുന്ന പ്രാഥമികാകർഷണത്തിൽ ദമ്പതികൾ ചില കാര്യങ്ങൾ മറച്ചു വയ്ക്കാനോ അവയെ ആപേക്ഷികങ്ങളായി കരുതാനോ പരിശ്രമിക്കുകയും അംഗീകാരരാഹിത്യം ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നീടു മാത്രമേ പ്രശ്നങ്ങൾ ഉപരിതലത്തിലെത്തുകയുള്ളൂ. ഇക്കാരണത്താൽ താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ച നടത്താൻ അവർക്ക് ശക്തമായ പ്രോത്സാഹനം നല്കണം: അവരിൽ ഓരോ വ്യക്തിയും വിവാഹത്തിൽ നിന്ന് എന്തു പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു? സ്നേഹം, സമർപ്പണം എന്നിവകൊണ്ട് അവർ എന്തു മനസ്സിലാക്കുന്നു? ഓരോ വ്യക്തിയും മറ്റേ വ്യക്തിയിൽ നിന്ന് എന്ത് ആഗ്രഹിക്കുന്നു? അവർ ഒന്നിച്ച് ഏതുതരം ജീവിതം കെട്ടിപ്പടുത്താനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നത്? അവർക്ക് യഥാർത്ഥത്തിൽ കുറച്ചു കാര്യങ്ങളെങ്കിലും പൊതുവായിട്ടുണ്ടോയെന്നു കാണാനും അവരെ ഒന്നിച്ചു നിലനിറുത്താൻ പരസ്പരാകർഷണം മാത്രം മതിയാകുകയില്ലെന്നു മനസിലാക്കാനും

അത്തരം ചർച്ചകൾ അവരെ സഹായിക്കും. ആഗ്രഹത്തെക്കാൾ ക്ഷണികമായും സന്ദിഗ്ധമായും പ്രവചനാതീതമായും മറ്റൊന്നുമില്ല. യഥാർത്ഥവും സ്ഥിരവുമായ സമർപ്പണത്തെ ഉറപ്പുവരുത്തുന്ന കൂടുതൽ അഗാധമായ കാരണങ്ങൾ ദമ്പതികൾ കണ്ടെത്തിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ വിവാഹം ചെയ്യാനുള്ള തീരുമാനത്തെ ഒരിക്കലും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കരുത്.

210. എങ്ങനെയായലും ഒരു പങ്കാളി മറ്റേ പങ്കാളിയുടെ ദുർബലവശങ്ങൾ വ്യക്തമായി മനസ്സിലാക്കുന്നുവെങ്കിൽ, അവയെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിയുന്ന നല്ല ഭാവങ്ങളെ വികസിപ്പിക്കുന്നതിനും വളർത്തുന്നതിനും സഹായകമായ സാധ്യതയിൽ ആ പങ്കാളിക്ക് യഥാർത്ഥ വിശ്വാസമുണ്ടാകണം. അങ്ങനെ അവരുടെ മാനുഷിക വളർച്ചയെ പോഷിപ്പിക്കാനാവും. ക്രമേണ ഉണ്ടാകാവുന്ന സഹനങ്ങൾ പ്രശ്നങ്ങൾ, സംഘർഷത്തിന്റെ സാഹചര്യങ്ങൾ എന്നിവയെ നേരിടാനുള്ള മനസ്സ് ഇത് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. അതിനു തയ്യാറാണെന്ന ഉറച്ച പ്രതിജ്ഞ ഇത് ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ദമ്പതികൾ അവരുടെ ബന്ധത്തിൽ അപകടസൂചനകൾ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിവുള്ളവരായിരിക്കണം. വിവാഹത്തിനുമുമ്പ് അവയോടു പ്രത്യുത്തരിക്കാനുള്ള കാര്യക്ഷമമായ മാർഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തണം. പരസ്പരം അറിയാതെ അനേകർ വിവാഹം ചെയ്യുന്നുവെന്നതു ദുഃഖകരമാണ്. അവർ പരസ്പരം കൂട്ടുകെട്ടിൽ സന്തോഷിച്ചു. പല കാര്യങ്ങളും ഒന്നിച്ചു ചെയ്തു. പക്ഷേ, തങ്ങളെത്തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുകയെന്ന വെല്ലുവിളിയെ നേരിടാതെ, മറ്റേ വ്യക്തി യഥാർത്ഥത്തിൽ ആരാണെന്ന് അറിയാതെ, ആണ് അങ്ങനെ ചെയ്തത്.

211. വിവാഹകർമ്മം പാതയുടെ അവസാനഘട്ടമാണെന്ന് ദമ്പതികൾ കരുതുന്നില്ലെന്ന് ഹ്യസ്വകാലവിവാഹ ഒരുക്കവും ദീർഘകാല വിവാഹ ഒരുക്കവും ഉറപ്പുവരുത്തണം. എല്ലാ പരീക്ഷകളെയും പ്രയാസം നിറഞ്ഞ നിമിഷങ്ങളെയും ഒന്നിച്ചു നേരിടാനുള്ള ദൃഢവും യഥാർത്ഥവുമായ തീരുമാനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ആജീവനാന്തവിളി എന്ന നിലയിൽ വിവാഹജീവിതം തുടങ്ങുകയാണെന്ന് അവർ കരുതണം. വിവാഹവാഗ്ദാനം നടത്തിയ ദമ്പതിമാർക്കും വിവാഹിതരായ ദമ്പതികൾക്കും വേണ്ടിയുള്ള അജപാലനശുശ്രൂഷ വിവാഹോടമ്പടികളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുള്ളതാകണം. ദമ്പതികളുടെ സ്നേഹം ആഴപ്പെടുത്താൻ മാത്രമല്ല പ്രശ്നങ്ങളെയും പ്രയാസങ്ങളെയും കീഴടക്കാനും അവരെ സഹായിക്കണം. സഭയുടെ പ്രബോധനം സ്വീകരിക്കാനും സഭയുടെ വിലപ്പെട്ട വിഭവങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടാനുമുള്ള സഹായം മാത്രമല്ല ഇതിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്. പിന്നെയോ പ്രായോഗിക കർമ്മപരിപാടികൾ, ഗുണപ്രദമായ ഉപദേശം, തെളിയിക്കപ്പെട്ട തന്ത്രങ്ങൾ, മനശ്ശാസ്ത്രപരമായ മാർഗനിർദേശം എന്നിവ സ്വീകരിക്കാനുള്ള സഹായം കൂടി അതിൽ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. യുവജനത്തിന്റെ വികാരങ്ങൾക്കും ആവശ്യങ്ങൾക്കും ചേർന്നതും അവരെ ആന്തരികമായി വളർത്താൻ കഴിവുള്ളതുമായ സ്നേഹത്തിന്റെ അധ്യാപനശാ

സ്ത്രമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന് ഇതെല്ലാം ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. പ്രശ്നങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ദമ്പതികൾ സേവനങ്ങൾക്കായി സമീപിക്കേണ്ട സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും വ്യക്തികളുടെയും പേരുകൾ വിവാഹ ഒരുക്കം നല്കണം. അനുരഞ്ജനകൂദാശയുടെ ലഭ്യതയെക്കുറിച്ച് അവരെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയെന്നതും പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. അവരുടെ പാപങ്ങളെയും കഴിഞ്ഞ കാലത്തുണ്ടായ തെറ്റുകളെയും അവരുടെ ബന്ധത്തെത്തന്നെയും ദൈവ തിരുമുമ്പാകെ കൊണ്ടുവരാൻ ആ കൂദാശ ഇടംനൽകുന്നു. അവിടത്തെ കരുണാപൂർണമായ മാപ്പും സൗഖ്യദായകമായ ശക്തിയും സ്വീകരിക്കാൻ അവർക്കു കഴിയുന്നു.

കൂദാശയ്ക്കുള്ള ഒരുക്കം

212. വിവാഹത്തിനുള്ള ഹ്രസ്വകാലത്തേക്കുള്ള തയ്യാറെടുപ്പുകൾ ക്ഷണിക്കൽ, വസ്ത്രങ്ങൾ, സദ്യ എന്നിങ്ങനെ അനേകം കാര്യങ്ങളിൽ മാത്രം ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കാനുള്ള പ്രവണത കാണിക്കുന്നു. അതെല്ലാം ബഡ്ജറ്റിനെ മാത്രമല്ല ഊർജ്ജത്തെയും - സന്തോഷത്തെപ്പോലും - ഇല്ലാതാക്കാൻ ഇടയാക്കുന്നു. ദമ്പതിമാർ തങ്ങൾ സ്വീകരിക്കാൻ പോകുന്ന നിശ്ചയത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും അതിന് തയ്യാറാകുകയും ചെയ്യുന്നതിനു പകരം വിവാഹകർമ്മത്തിനു തികച്ചും ക്ഷീണിതരായും ധൃതി പിടിച്ചും വരുന്നു. മഹത്തായ ഒരു ആഘോഷത്തോടനുബന്ധിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഇതേ വ്യഗ്രത യഥാർത്ഥത്തിൽ ചില ബന്ധങ്ങളെയും ബാധിക്കുന്നുണ്ട്. ദമ്പതികൾ ഈ വിഷയത്തിലുണ്ടാകുന്ന ചെലവുകൾ മൂലം, സർവോപരി അവരുടെ സ്നേഹത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരുടെ മുമ്പിൽ വച്ച് വിവാഹം നടത്തുന്നില്ല. സാമ്പത്തിക ചെലവുകളെപ്പറ്റി ഞാനിവിടെ ഒരു വാക്കു പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. വ്യത്യസ്തരായിരിക്കാൻ ധൈര്യം കാണിക്കുക. ഉപഭോഗത്തിന്റെയും അർത്ഥശൂന്യമായ പ്രകടനങ്ങളുടെയും ഒരു സമൂഹത്താൽ വിഴുങ്ങപ്പെടാൻ നിങ്ങൾ അനുവദിക്കരുത്. കൃപാവരത്താൽ ശക്തമാക്കപ്പെടുകയും വിശുദ്ധീകരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതും നിങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കുന്നതുമായ സ്നേഹമാണ് പ്രധാനപ്പെട്ടത്. സ്നേഹത്തിന് ഒന്നാം സ്ഥാനം നല്കുന്ന കുടുതൽ മിതവും ലളിതവുമായ ആഘോഷം തിരഞ്ഞെടുക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കഴിയും. ഈ മുൻഗണന ഒരു അപവാദമായിട്ടല്ലാതെ ഒരു നിയമമാക്കിത്തീർക്കാൻ അജപാലന പ്രവർത്തകർക്കും മുഴുവൻ സമൂഹത്തിനും സഹായിക്കാൻ കഴിയും,.

213. ആരാധനക്രമപരമായ ആഘോഷത്തെ അഗാധമായ വൈയക്തികാനുഭവമാക്കാനും അതിന്റെ ഓരോ അടയാളത്തിന്റെയും മൂല്യത്തെ വിലമതിക്കാനും ദമ്പതികൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടണം. മാമ്മോദീസ സ്വീകരിച്ച വ്യക്തികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വാക്കുകൾകൊണ്ട് പ്രകടമാക്കുന്ന സമ്മതവും വിവാഹത്തെ പൂർണമാക്കുന്ന ശാരീരികഐക്യവും മനുഷ്യാ

വതാരം ചെയ്ത ദൈവപുത്രനും തന്റെ സഭയും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടിപരമായ സ്നേഹത്തിന്റെയും ഐക്യത്തിന്റെയും അടയാളങ്ങളായി കാണാം. മാമ്മോദീസ സ്വീകരിച്ചവരിൽ വാക്കുകളും അടയാളങ്ങളും വിശ്വാസത്തിന്റെ വാഗ്മിത്വമുള്ള ഭാഷയായിത്തീരുന്നു. ദൈവദത്തമായ അർത്ഥത്തോടെയാണ് ശരീരം സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ആ ശരീരം 'കൂദാശയുടെ ശുശ്രൂഷകരുടെ ഭാഷയായിത്തീരുന്നു. വിവാഹോടമ്പടിയിൽ, ദൈവത്തിൽത്തന്നെ ഉത്പത്തിയുള്ള രഹസ്യം പ്രകാശിപ്പിക്കപ്പെടുകയും സാക്ഷാത്കരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നുവെന്ന ബോധത്തോടെയാണ് അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നത്.'[242]

214. തുടർന്നുവരുന്ന സകല അടയാളങ്ങളുടെയും അർത്ഥത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന സമ്മതപ്രകടനത്തിന്റെ വാക്കുകൾക്കുള്ള ദൈവശാസ്ത്രപരവും ആധ്യാത്മികവുമായ പ്രാധാന്യം ചിലപ്പോൾ ദമ്പതികൾ ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ആ വാക്കുകൾ വർത്തമാനകാലത്തിൽ ഒതുക്കി നിറുത്താൻ പാടില്ലെന്ന് ഊന്നിപ്പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവ ഭാവിയുടെ ആകെത്തുകയെ ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്: 'മരണം നമ്മെ വേർപെടുത്തുന്നതുവരെ.' സമ്മതപ്രകടനത്തിനുള്ള വാക്കുകളുടെ ഉള്ളടക്കം താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്: 'സ്വാതന്ത്ര്യവും വിശ്വസ്തതയും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളല്ല. പിന്നെയോ വ്യക്തിപരവും സാമൂഹികവുമായ ബന്ധങ്ങളിൽ അവ പരസ്പരം പിന്താങ്ങുന്നവയാണ്. യഥാർത്ഥത്തിൽ, ആഗോളവാർത്താവിനിമയ സംസ്കാരം ഉയർത്തുന്ന വാഗ്ദാന ലംഘനങ്ങളിലൂടെ സൃഷ്ടിക്കുന്ന നാശത്തെ പരിഗണിക്കുക. ഒരാൾ തന്റെ വാക്കു പാലിക്കുക, വാഗ്ദാനങ്ങളോടു വിശ്വസ്തത പുലർത്തുക: ഇവ വാങ്ങാനും വിൽക്കാനും പറ്റുന്ന കാര്യങ്ങളല്ല. ബലം പ്രയോഗിച്ച് അവയെ നിർബന്ധിക്കാനോ ത്യാഗം കൂടാതെ അവയെ കാത്തു സൂക്ഷിക്കാനോ സാധ്യമല്ല.'[243]

215. കെനിയൻ മെത്രാന്മാർ ഇങ്ങനെ നിരീക്ഷിച്ചു: 'അനേകം (യുവജനങ്ങൾ) തങ്ങളുടെ വിവാഹദിനത്തിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്നു. അവർ പ്രവേശിക്കാൻ പോകുന്ന ആജീവനാന്ത സമർപ്പണത്തെ മറക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.'[244] തത്കാലം ഭൂതകാലത്തിന്റെയും അതിന്റെ ഓർമ്മകളുടെയും ഭാഗമായിത്തീരുന്ന ഒറ്റ നിമിഷമായി കൂദാശയെ കാണാതിരിക്കാൻ അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. അവരുടെ വൈവാഹിക ജീവിതത്തെ മുഴുവനും സ്വാധീനിക്കുന്ന ഒന്നായി അതിനെ കാണാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടണം.[245] ലൈംഗികതയുടെ പ്രത്യുത്പാദനപരമായ അർത്ഥം ശരീരത്തിന്റെ ഭാഷ, വിവാഹജീവിതത്തിൽ മുഴുവനും കാണിക്കുന്ന സ്നേഹത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം 'ആരാധനാക്രമപരമായ ഭാഷയുടെ അനർഗളമായ തുടർച്ച' ആയിത്തീരുന്നു. 'വൈവാഹികജീവിതം ഒരർത്ഥത്തിൽ ആരാധനാക്രമപരമായിത്തീരുകയും ചെയ്യുന്നു.'[246]

216. അനുഷ്ഠാന ക്രമത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങളായ വേദഗ്രന്ഥവായനകൾ, അവർ കൈമാറുന്ന മോതിരങ്ങളുടെ അർത്ഥപൂർണത, ക്രമാനുഷ്ഠാനത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ എന്നിവയെക്കുറിച്ചു ധ്യാനിക്കാനും ദമ്പതികൾക്കു കഴിയും. താഴെപ്പറയുന്ന നിലയിൽ അവർ വിവാഹകർമത്തിനു വരുന്നതു നന്നല്ല: ഒരിക്കലും ഒന്നിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കാതെ, ഒരാൾ മറ്റേയാൾക്കുവേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാതെ, വിശ്വസ്തതയോടും ഉദാരതയോടുംകൂടി നിലനില്ക്കാൻ ദൈവസഹായം തേടാതെ, തങ്ങളിൽ നിന്ന് എന്ത് ആവശ്യപ്പെടുന്നുവെന്ന് കർത്താവിനോടു ചോദിക്കാതെ, കന്യകാമറിയത്തിന്റെ ഒരു രൂപത്തിന്റെ മുമ്പിൽ തങ്ങളുടെ സ്നേഹം സമർപ്പിക്കാതെ വിവാഹത്തിന് അണയുന്നത് നല്ലതല്ല. അവരെ വിവാഹത്തിന് ഒരുക്കുന്നവർ ഈ പ്രാർത്ഥനാനിമിഷങ്ങളെ അനുഭവിക്കാൻ സഹായിക്കണം. അവ അവർക്ക് വളരെ ഉപകാരപ്രദങ്ങളാണ്. 'വിവാഹകർമ്മത്തിന്റെ ലിറ്റർജി അനന്യമായ ഒരു സംഭവമാണ്. അത് കുടുംബവും സമൂഹവും കൂടി നടത്തുന്ന ഒന്നാണ്. യേശു തന്റെ ആദ്യത്തെ അദ്ഭുതകർമ്മം നിർവഹിച്ചത് കാനായിൽ നടന്ന ഒരു വിവാഹസത്കാരത്തിൽ വച്ചാണ്. കർത്താവിന്റെ അദ്ഭുതകൃത്യം വഴി നല്ല വീഞ്ഞുണ്ടായി. പുതിയൊരു കുടുംബത്തിന്റെ തുടക്കത്തിന് അതു സന്തോഷം നല്കി. ആ വീഞ്ഞ് ഓരോ യുഗത്തിലെയും സ്ത്രീ പുരുഷന്മാരുമായിട്ടുള്ള ക്രിസ്തുവിന്റെ ഉടമ്പടിയുടെ പുതിയ വീഞ്ഞാണ്. സഭാജീവിതത്തിൽ വല്ലപ്പോഴും മാത്രം പങ്കെടുക്കുന്നവരും അല്ലെങ്കിൽ മറ്റു ക്രൈസ്തവസമൂഹങ്ങളിലേയോ മതസമൂഹങ്ങളിലേയോ അംഗങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന സമൂഹത്തോട് കാർമ്മികൻ മിക്കപ്പോഴും സംസാരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ആ സന്ദർഭം ക്രിസ്തുവിന്റെ സുവിശേഷം പ്രഘോഷിക്കാനുള്ള വിലപ്പെട്ട അവസരം നല്കുന്നുണ്ട്.'[247]

വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ സഹഗമനം

217. വിവാഹത്തെ സ്നേഹത്തിന്റെ ഒരു കാര്യമായി കരുതുകയെന്നതു പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. അതുകൊണ്ട് പരസ്പരം സ്വതന്ത്രമായി തിരഞ്ഞെടുത്തു സ്നേഹിക്കുന്നവർ തമ്മിൽ മാത്രമേ വിവാഹം ചെയ്യാവൂ. സ്നേഹം കേവലം ശാരീരികാകർഷണമോ അവ്യക്ത വികാരമോ ആയിരുന്നാൽ ആ വികാരം ക്ഷയിക്കുകയോ ശാരീരികാകർഷണം കുറയുകയോ ചെയ്യുമ്പോൾ ദമ്പതികൾ സവിശേഷമാംവിധം പ്രണിതരാക്കപ്പെടാം. ഇത് മിക്കപ്പോഴും സംഭവിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ ദമ്പതികളെ സഹായിക്കുകയെന്നത് പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. അവരുടെ ബോധത്തെ സമ്പന്നവും അഗാധവുമാക്കാനും ജീവിതകാലം മുഴുവനും പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാനും സ്നേഹം മുറുകെ പിടിക്കാനുമാണ് സഹായിക്കേണ്ടത്. പലപ്പോഴും വിവാഹ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ കാലഘട്ടം വേണ്ടത്ര ദീർഘമല്ല. പല കാരണങ്ങളാൽ തീരുമാനം

കുത്തനേ വീണു പോകുന്നു. അതിനെക്കാൾ പ്രശ്നകരമായിട്ടുള്ളത് ദമ്പതികൾ വേണ്ടത്ര പക്വത പ്രാപിച്ചിട്ടില്ല എന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് പുതുതായി വിവാഹം ചെയ്ത ദമ്പതികൾ അവരുടെ വിവാഹ വാഗ്ദാനത്തിന്റെ കാലത്ത് സംഭവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്ന പ്രക്രിയ പൂർണമാക്കണം.

218. വിവാഹഒരുക്കത്തിന്റെ മറ്റൊരു വലിയ വെല്ലുവിളി ഇതാണ്: വിവാഹം ഒരിക്കൽ എന്നേക്കുമായി സംഭവിച്ചുതീരുന്ന കർമ്മമല്ലെന്ന് ദമ്പതികൾ മനസ്സിലാക്കാൻ അവരെ സഹായിക്കുക. അവരുടെ ഐക്യം യഥാർത്ഥവും അലംഘ്യവുമാണ്. വിവാഹകൂദാശയാൽ സ്ഥിരീകരിച്ചതും പവിത്രീകരിച്ചതുമാണ്. എന്നാലും ദമ്പതികൾ തങ്ങളുടെ ജീവിതങ്ങളെ കൂട്ടിചേർക്കുമ്പോൾ ആ ജീവനാന്ത പദ്ധതിയിൽ പ്രവർത്തനക്ഷമവും സർഗാത്മകവുമായ ഒരു ധർമ്മം ഏറ്റെടുക്കുകയാണ്. അവരുടെ നോട്ടം ഭാവിയിലേക്കു തിരിക്കണം. ദൈവകൃപയുടെ സഹായത്താൽ ആ ഭാവിയെ നിരന്തരം പടുത്തുയർത്താൻ അവർ വിളിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇക്കാരണത്താൽത്തന്നെ ദമ്പതികളിൽ ഒരാൾക്ക് മറ്റേയാൾ പൂർണതയുള്ള വ്യക്തിയായിരിക്കുമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ സാധ്യമല്ല. ഓരോ വ്യക്തിയും മിഥ്യയായ തോന്നലുകളെ ഉപേക്ഷിക്കണം. മറ്റേ വ്യക്തിയെ അയാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ ആയിരിക്കുന്നതുപോലെ സ്വീകരിക്കുകയും വേണം: പണി തീരാത്ത ഒരു പദ്ധതിയായിട്ട്, വളർച്ച ആവശ്യമുള്ളതായിട്ട് പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജോലിയായിട്ട്, അതിനെ സ്വീകരിക്കണം. ജീവിതപങ്കാളിയോട് സ്ഥിരമായി വിമർശനാത്മകമായ മനോഭാവം വച്ചു പുലർത്തുന്നത് ഒരു അടയാളമാണ്. ക്ഷമയോടും, ധാരണയോടും സഹിഷ്ണുതയോടും ഔദാര്യത്തോടും കൂടി പണിതുതീർക്കേണ്ട ഒരു പദ്ധതിയായി കരുതി വിവാഹകർമത്തിലേക്കു അവർ പ്രവേശിച്ചില്ല എന്നതിന്റെ അടയാളം. അങ്ങനെയായാൽ സ്ഥിരം ചോദ്യം ചെയ്യലിനും വിമർശനത്തിനും ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും നല്ല വശങ്ങളിലും തിന്മയായിട്ടുള്ള വശങ്ങളിലുമുള്ള പിടിച്ചു നില്പിനും അന്ത്യശാസനങ്ങളുടെ പുറപ്പെടുവിക്കലിനും മത്സരത്തിനും സ്വയം നീതീകരണത്തിനും വേണ്ടി സ്നേഹം തീർച്ചയായും വഴി മാറും. അപ്പോൾ പക്വമായ ഒരു ഐക്യം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് പരസ്പരം സഹായിക്കാൻ തങ്ങൾക്കു കഴിവില്ലെന്നു ദമ്പതികൾ തെളിയിക്കും. പുതുതായി വിവാഹം ചെയ്ത ദമ്പതികളുടെയും മുമ്പിൽ ഈ വസ്തുത യഥാർത്ഥത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കപ്പെടണം. 'വിവാഹകർമ്മം ആരംഭം മാത്രമാണെന്ന്' അവർ മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടിയാണത്. 'ഞാൻ സമ്മതിക്കുന്നു' എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവർ ഒരു യാത്ര തുടങ്ങുന്നു. അവർക്കു ലക്ഷ്യത്തിലെത്തിച്ചേരാനുള്ള വഴിയിൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന സകല തടസ്സങ്ങളെയും അവർ കീഴടക്കണമെന്ന് അത് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. അവർ സ്വീകരിക്കുന്ന വിവാഹാശീർവാദം ഈ യാത്രയ്ക്കായുള്ള കൃപയും പ്രചോദനവുമാണ്. തങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം എങ്ങനെ വസ്തുനിഷ്ഠമായി, പ്രാപിക്കാനാവുമെന്ന്

ഒരുമിച്ചിരുന്ന് എങ്ങനെയാണ് ഈ ലക്ഷ്യം നേടാൻ കഴിയുക എന്ന് പരസ്പരം സംസാരിക്കുന്നത് അവർക്ക് ഉപകാരം ചെയ്യും.

219. ഒരു പഴഞ്ചൊല്ല് ഞാൻ ഓർമ്മിക്കുന്നു: 'ഒഴുക്കില്ലാത്ത വെള്ളം നിശ്ചലവും ഒന്നിനും കൊള്ളാത്തതാവുകയും ചെയ്യുന്നു.' വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ വർഷങ്ങളിൽ സ്നേഹാനുഭവം ഒഴുക്കില്ലാത്തതായാൽ മുന്നോട്ടു കുതിക്കാനുള്ള അതിന്റെ ഉത്തേജനശക്തി നഷ്ടപ്പെടുന്നു. യുവസ്നേഹം ഭാവിയിലേക്ക് അളവറ്റ പ്രത്യാശയോടെ നൃത്തം ചെയ്ത് അടുത്തുകൊണ്ടിരിക്കണം. വിവാഹവാഗ്ദാനത്തിന്റെയും വിവാഹത്തിന്റെയും ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ പ്രത്യാശയാണ് പുളിമാവായിരിക്കുന്നത്. അതാണ് വാദമുഖങ്ങൾക്കും സംഘട്ടനങ്ങൾക്കും പ്രശ്നങ്ങൾക്കും അപ്പുറത്തേക്കു നോക്കാനും കാര്യങ്ങൾ കൂടുതൽ വിശാലമായ വീക്ഷണ കോണിലൂടെ നോക്കിക്കാണാനും വേണ്ട കഴിവു നല്കുന്നത്. അത് അനിശ്ചിതാവസ്ഥകളെയും താത്പര്യങ്ങളെയും പ്രവർത്തനക്ഷമമായും പ്രത്യാശ നമ്മുടെ അവ്യക്തതകൾക്കും, ആകുലതകൾക്കും കവചമായിത്തീരുകയും വളർച്ചയെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്യും. നമ്മുടെ സർവസ്വവും കുടുംബത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി നല്കിക്കൊണ്ട്: എന്തെന്നാൽ സുദൃഢമായ ഒരു ഭാവിക്കുവേണ്ടി തയ്യാറെടുക്കാനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല മാർഗം വർത്തമാനകാലത്ത് നന്നായി ജീവിക്കുകയെന്നതാണ്.

220. ഔദാര്യവും പരിത്യാഗവും ആവശ്യമായിട്ടുള്ള വിവിധഘട്ടങ്ങളിൽ ആണ് ഈ പ്രക്രിയ സംഭവിക്കുന്നത്. ആകർഷണത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ സുശക്തമായ വികാരങ്ങൾ ഒരു തിരിച്ചറിവിലേക്കു നയിക്കുന്നു. മറ്റേ വ്യക്തി ഇപ്പോൾ എന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ ഭാഗമാണെന്ന തിരിച്ചറിവിലേക്കു തന്നെ. പരസ്പരം സ്വന്തമായിരിക്കുന്നതിലുള്ള സന്തോഷം ജീവിതത്തെ ഒരു പൊതുപദ്ധതിയായി കാണാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. മറ്റേ വ്യക്തിയുടെ സന്തോഷം എന്റെ സന്തോഷത്തിനു മുമ്പേ സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടും ഈ വിവാഹം സമൂഹത്തെ സമ്പന്നമാക്കുന്നുവെന്ന സന്തോഷത്തോടെ മനസിലാക്കി നോക്കിക്കാണാനും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. സ്നേഹം പക്വത പ്രാപിക്കുമ്പോൾ 'കൊടുക്കൽ വാങ്ങൽ' നടത്താനും പഠിക്കുന്നു. അത് സ്വാർത്ഥതയുള്ളതോ കണക്കുകൂട്ടുന്ന ഒന്നോ അല്ല. അത് പരസ്പരസ്നേഹത്തിന്റെ അഭ്യസനമാണ്. കുടുംബത്തിന്റെ നന്മയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള കൊടുക്കലിന്റെയും വാങ്ങലിന്റെയും പരസ്പര പ്രവർത്തനമാണത്. വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ ഓരോ പുതിയ ഘട്ടത്തിലും ഒന്നിച്ചിരുന്ന് ഉടമ്പടികളിൽ ഏർപ്പെടണം. ജയിക്കുന്നവരും തോൽക്കുന്നവരുമില്ലാതെ, രണ്ടു വിജയികൾ മാത്രം ഉണ്ടാകാനാണത്. ഭവനത്തിൽ ഏകപക്ഷീയമായി തീരുമാനങ്ങളെടുക്കാൻ പാടില്ല. കാരണം ദമ്പതികളിൽ ഓരോരുത്തർക്കും കുടുംബത്തെ സംബന്ധിച്ച ഉത്തരവാദിത്വമുണ്ട്. എന്നാലും ഓരോ ഭവനവും അനന്യമാണ്. ഏറ്റവും നന്നായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ക്രമവത്കരണം ഓരോ വിവാഹവും കണ്ടെത്തും.

221. വിവാഹജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള അനുചിതമായ ഉയർന്ന പ്രതീക്ഷകളാണ് തകർന്ന വിവാഹങ്ങളുടെ കാരണങ്ങളിൽ കാണുന്നത്. ഒരാൾ സങ്കല്പിക്കുന്നതിനെക്കാൾ പരിമിതവും വെല്ലുവിളിക്കുന്നതുമാണ് യാഥാർത്ഥ്യമെന്നു കാണുമ്പോൾ വേർപെടലിനെപ്പറ്റി വേഗത്തിലും നിരുത്തരവാദിത്വപരമായും ചിന്തിക്കുകയെന്നതല്ല പരിഹാരമാർഗം. വിവാഹജീവിതം വളർച്ചയുടെ ഒരു പ്രക്രിയയാണെന്നും അതിൽ ഓരോ അംഗവും മറ്റേ അംഗത്തെ വളരുന്നതിനു സഹായിക്കാനുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ഉപകരണമാണെന്നും മനസിലാക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. മാറ്റം, നന്നാവൽ, ഓരോ വ്യക്തിയിലുമുള്ള നല്ല ഗുണങ്ങളുടെ പുഷ്പിക്കൽ എന്നിവയെല്ലാം സാധ്യമാണ്. ഓരോ വിവാഹവും ഒരു തരം 'രക്ഷാചരിത്ര'മാണ്. ദുർബലമായ ആരംഭത്തിൽ നിന്ന് – ദൈവം തരുന്ന ദാനത്തിന്റെ സഹായത്താലും നമ്മുടെ ഭാഗത്തുനിന്നുള്ള സർഗാത്മകവും ഉദാരതാപൂർണവുമായ പ്രത്യുത്തരത്താലും കാലക്രമേണ അമൂല്യവും ശാശ്വതപൂർണവുമായ ഒന്നായി വളരുന്നതാണ്. സ്നേഹബദ്ധരായ രണ്ടു വ്യക്തികളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ദൗത്യം കൂടുതൽ പുരുഷനും കൂടുതൽ സ്ത്രീയുമായി വളരാൻ പരസ്പരം സഹായിക്കുകയെന്നതാണെന്ന് പറയാൻ കഴിയില്ലേ? വളർത്തുകയെന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഒരു വ്യക്തി സ്വന്തം തനിമ രൂപപ്പെടുത്താൻ സഹായിക്കുകയെന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് സ്നേഹം ഒരു തരം ശില്പ വൈദഗ്ധ്യമാണ്. പുരുഷനെയും സ്ത്രീയെയും സൃഷ്ടിച്ചതിനെ സംബന്ധിച്ച് ബൈബിളിൽ നാം വായിക്കുമ്പോൾ ദൈവം ആദ്യം ആദത്തെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നതായി കാണുന്നു (cf ഉത്പ 2:7). സുപ്രധാനമായ എന്തോ ഒന്നിന്റെ അഭാവമുണ്ടെന്നു അവിടന്നു മനസ്സിലാക്കുകയും അങ്ങനെ ഹവ്വയെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും അപ്പോൾ പുരുഷൻ വിസ്മയത്തോടെ ഇങ്ങനെ പ്രഘോഷിക്കുന്നതു കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്നു: 'അതേ ഇവൾ എനിക്കുവേണ്ടിത്തന്നെയുള്ളവളാണ്'. ആദ്യത്തെ പുരുഷനും സ്ത്രീയും തമ്മിൽ ആദ്യം കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ നടത്തിയ വിസ്മയനീയമായ സംഭാഷണം നമുക്ക് മിക്കവാറും കേൾക്കാവുന്നതാണ്. വിവാഹിതരായ ദമ്പതികളുടെ ജീവിതത്തിൽ, പ്രയാസം നിറഞ്ഞ നിമിഷങ്ങളിലും ഒരാൾക്കു മറ്റേയാളെ വിസ്മയപ്പിക്കാൻ കഴിയും. അവരുടെ ബന്ധത്തിനു പുതിയ കവാടങ്ങൾ തുറക്കാനും കഴിയും. അവർ ആദ്യമായി കണ്ടുമുട്ടുന്നതുപോലെ അങ്ങനെ ചെയ്യാൻ സാധിക്കും. ഓരോ പുതിയ കാലഘട്ടത്തിലും പരസ്പരം 'രൂപപ്പെടുത്തൽ' നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കാൻ കഴിയും. ശില്പവിദഗ്ധന്റെ ക്ഷമാശീലത്തോടെ ഒരാളെ മറ്റേയാൾക്കുവേണ്ടി കാത്തിരിക്കാൻ സ്നേഹം നിർബന്ധിക്കുന്നു. ആ ക്ഷമാശീലം ദൈവത്തിൽ നിന്നു വരുന്നതാണ്.

222. പുതുതായി വിവാഹം ചെയ്ത ദമ്പതികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അജപാലനശുശ്രൂഷയിൽ ദമ്പതികളെ ജീവൻ നല്കുന്നതിൽ ഉദാരമതികളായിരിക്കാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും വേണം. 'ദാമ്പത്യസ്നേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിപരവും തികച്ചും മാനുഷികവുമായ സ്വഭാവം അനുസരിച്ച് കുടുംബാസൂത്രണം വേണ്ടവിധം നടപ്പിലാകുന്നത്, ദമ്പതികൾ തമ്മിലുള്ള സമ്മതപൂർവകമായ സംഭാഷണം, കാലങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആദരവ്, പങ്കാളിയുടെ മഹത്ത്വത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരിഗണന എന്നിവയുടെ ഫലമായിട്ടാണ്. ഈ അർത്ഥത്തിൽ ഹുമാനേ വീത്തേ എന്ന ചാക്രികലേഖനത്തിലെ പ്രബോധനവും (cf 1014) ഫമിലിയാരിസ് കോൺസോർസ്യോ എന്ന അപ്പസ്തോലികാഹ്വാനത്തിലെ പ്രബോധനവും (cf 14: 2835) പുതുയായി സ്വീകരിക്കണം. മിക്കപ്പോഴും ജീവനോടു ശത്രുത പുലർത്തുന്ന മനോഭാവത്തെ എതിർക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണിത്... ഉത്തരവാദിത്വപൂർണമായ പിതൃത്വത്തെയാണിത്സംബന്ധിച്ച തീരുമാനങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് മനസ്സാക്ഷി രൂപീകരണമുണ്ടായിരിക്കണം. മനസ്സാക്ഷി വ്യക്തിയുടെ നിഗൂഢമായ ഉള്ളറയും വിശുദ്ധാഗാരവുമാണ്. അവിടെ ഓരോ വ്യക്തിയും ഒറ്റയ്ക്ക് ദൈവത്തോടുകൂടിയായിരിക്കുന്നു. അവിടത്തെ ശബ്ദം ഹൃദയത്തിന്റെ അഗാധതലങ്ങളിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു (ഗാവുദിയും ഏത്ത് സ്പെസ്, 16). ദൈവത്തെയും അവിടത്തെ കല്പനകളെയും (cf റോമാ 2:15) മനസ്സാക്ഷിയിൽ ശ്രവിക്കാൻ ദമ്പതികൾ എത്ര കൂടുതലായി പരിശ്രമിക്കുകയും ആധ്യാത്മികമായി ഒന്നിച്ചു സഞ്ചരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുവോ അത്ര കൂടുതലായി അവരുടെ തീരുമാനം വ്യക്തിഗതമായ വികാരദൗർബല്യത്തിൽ നിന്നും പ്രബലമായിരിക്കുന്ന സാമൂഹികാചാരങ്ങളിൽ നിന്നും ആഴത്തിൽ സ്വതന്ത്രമായിരിക്കും.'[248] രണ്ടാം വത്തിക്കാൻ കൗൺസിലിന്റെ വ്യക്തമായ പ്രബോധനം ഇന്നും പ്രസക്തമാണ്: 'ദമ്പതികൾ പൊതുവായ ആലോചനയും പരിശ്രമവും വഴി തങ്ങൾക്കായി ശരിയായ നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരും. തങ്ങളുടെ തന്നെയും തങ്ങൾക്കു ജനിച്ചിട്ടുള്ളവരും ജനിക്കാനിരിക്കുന്നവരുമായ മക്കളുടെയും നന്മയെ അവർ ചിന്താപൂർവം പരിഗണിക്കട്ടെ. കൂടാതെ തങ്ങളുടെ കാലത്തിന്റെയും പരിതോവസ്ഥകളുടെയും ഭൗതികവും ആധ്യാത്മികവുമായ സാഹചര്യങ്ങളെക്കൂടി അവർ ശ്രദ്ധാപൂർവം പരിഗണിക്കണം. അവസാനമായി കുടുംബത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രത്തിന്റെയും തിരുസഭയുടെ തന്നെയും താത്പര്യങ്ങളെയും സംരക്ഷിക്കണം. ദൈവതിരുമുമ്പിൽ മുൻപറഞ്ഞ തരത്തിലുള്ള നിഗമനം ആത്യന്തികമായി എടുക്കേണ്ടത് മാതാപിതാക്കൾ തന്നെയാണ്.'[249] കൂടാതെ 'പ്രകൃതിയുടെ നിയമങ്ങളെയും 'ഫലപൂർണതയുടെ ആകസ്മികത'യെയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള രീതികൾ (ഹൂമാനേ വീത്തേ,11) വളർത്തപ്പെടേണ്ടവയാണ്. കാരണം 'ഈ രീതികൾ ദമ്പതികളുടെ ശരീരങ്ങളെ ആദരിക്കുന്നു. അവർ തമ്മിലുള്ള വാത്സല്യത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. യഥാർത്ഥമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അഭ്യസനത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു' (കത്തോലിക്കാസഭയുടെ മതബോധനഗ്രന്ഥം, 2370). കുട്ടികൾ

ദൈവത്തിൽ നിന്നുള്ള വിസ്മയനീയ ദാനങ്ങളും മാതാപിതാക്കൾക്കും സഭയ്ക്കും സന്തോഷവുമാണെന്ന വസ്തുത ഊന്നിപ്പറയുകയും വേണം കുട്ടികളിലൂടെ കർത്താവ് ലോകത്തെ നവീകരിക്കുന്നു.'[250]

ചില സഹായ സ്രോതസ്സുകൾ

223. സിനഡു പിതാക്കന്മാർ ഇങ്ങനെ നിരീക്ഷിച്ചു: 'വിവാഹം കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ള ആദ്യവർഷങ്ങൾ സജീവവും സംവേദനാപരവുമാണ്. അക്കാലത്ത് ദമ്പതികൾ വിവാഹജീവിതത്തിന്റെ വെല്ലുവിളികളെയും അർത്ഥത്തെയും കുറിച്ച് കൂടുതൽ ബോധമുള്ളവരാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അജപാലനപരമായ സഹഗമനം കൂദാശയുടെ യഥാർത്ഥ ആഘോഷത്തിനപ്പുറത്തേക്ക് പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു (ഫമിലിയാരിസ് കൊൺസോർസ്യോ ഭാഗം III). ഇക്കാര്യത്തിൽ അനുഭവജ്ഞാനമുള്ള ദമ്പതികൾക്ക് സുപ്രധാനമായ ഒരു പങ്കു വഹിക്കാനുണ്ട്. അനുഭവജ്ഞാനമുള്ള ദമ്പതികൾക്ക് ചെറുപ്പക്കാരായ ദമ്പതികളെ സഹായിക്കാനുള്ള ഒരു സ്ഥലമാണ് ഇടവക. സംഘടനകൾ, സഭാത്മകപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, പുതിയ സമൂഹങ്ങൾ എന്നിവയുടെ ക്രമേണയുള്ള സഹകരണംകൊണ്ട് ഇവരെ സഹായിക്കാൻ കഴിയും. കുട്ടികൾ എന്ന മഹാദാനത്തോട് അടിസ്ഥാനപരമായി തുറവുള്ളവരായിരിക്കാൻ യുവദമ്പതികൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടണം. കുടുംബ ആധ്യാത്മികത, പ്രാർത്ഥന, ഞായറാഴ്ചക്കുർബാനയിലുള്ള പങ്കെടുക്കൽ എന്നിവയുടെ പ്രാധാന്യത്തിനും ഊന്നൽ നല്കണം. ആധ്യാത്മിക ജീവിതത്തിലും ജീവിതത്തിന്റെ വസ്തുനിഷ്ഠമായ ആവശ്യങ്ങളിലുള്ള ഐക്യദാർഢ്യം എന്നിവയുടെ വളർച്ച വർധിപ്പിക്കാൻ സ്ഥിരമായി സമ്മേളിക്കുന്നതിനു ദമ്പതിമാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കണം. കുടുംബങ്ങളിൽ സുവിശേഷവത്കരണത്തെ വളർത്തുന്നതിലുള്ള സജീവകാര്യങ്ങളായി ആരാധനാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ, ഭക്തിപരമായ അഭ്യാസനങ്ങൾ, കുടുംബങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന കുർബാന, പ്രത്യേകിച്ച് വിവാഹവാർഷികങ്ങളിൽ ആഘോഷിക്കപ്പെടുന്ന കുർബാന'[251] എന്നിവ സൂചിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

224. ഈ പ്രക്രിയ നടക്കാൻ കാലമെടുക്കും. സ്നേഹത്തിനു സമയവും സ്ഥലവും വേണം. മറ്റു കാര്യങ്ങളെല്ലാം അപ്രധാന കാര്യങ്ങളാണ്. കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി സംസാരിക്കാനും സ്വൈര്യമായി ആശ്ലേഷിക്കാനും പദ്ധതികൾ പങ്കുവയ്ക്കാനും പരസ്പരം ശ്രവിക്കാനും പരസ്പരം കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കാനും പരസ്പരം വിലമതിക്കാനും കൂടുതൽ ശക്തമായ ബന്ധം സൃഷ്ടിക്കാനും സമയം ആവശ്യമാണ്. ചിലപ്പോൾ നമ്മുടെ സമൂഹത്തിന്റെ ഭ്രാന്തമായ പോക്കും തൊഴിൽ സ്ഥലത്തെ സമ്മർദ്ദങ്ങളും പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. മറ്റു സമയങ്ങളിൽ ഒന്നിച്ചായിരിക്കുന്ന സമയത്തിന്റെ മേന്മക്കുറവുണ്ടാകുന്നു. ഒരേ മുറിയിൽ പരസ്പരം നോക്കുകപോലും ചെയ്യാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. ആ നിമിഷങ്ങളിൽ നിന്ന് ആവുന്നത്ര നേട്ടമു

ണ്ടാക്കാനും അർത്ഥപൂർണമായ നിശ്ശബ്ദതയുടെ നിമിഷങ്ങൾ പങ്കുവച്ചുകൊണ്ടെങ്കിലും പരസ്പരം സന്നിഹിതരാകാനും യുവദമ്പതികളെ അഥവാ വ്രണിതരാകാവുന്ന ദമ്പതികളെ സഹായിക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗങ്ങളെപ്പറ്റി അജപാലനപ്രവർത്തകരും വിവാഹിതരായ ദമ്പതികളുടെ ഗ്രൂപ്പുകളും ചിന്തിക്കണം.

225. ഇപ്രകാരം ചെയ്യേണ്ടതെങ്ങനെയെന്ന് പഠിച്ചിട്ടുള്ള ദമ്പതികൾക്ക്, ഉപകാരപ്രദങ്ങളായി തങ്ങൾ കണ്ടെത്തിയ പ്രായോഗിക നിർദേശങ്ങൾ പങ്കുവയ്ക്കാൻ സാധിക്കും: ഒന്നിച്ചായിരിക്കാനുള്ള സമയം, കുട്ടികളോടുകൂടി ഉല്ലസിക്കാനുള്ള നിമിഷങ്ങൾ, സുപ്രധാന സംഭവങ്ങൾ ആഘോഷിക്കാനുള്ള വ്യത്യസ്തമാർഗങ്ങൾ, ആധ്യാത്മിക വളർച്ചയ്ക്കുവേണ്ടി പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുന്ന അവസരങ്ങൾ എന്നിവയ്ക്കുള്ള പദ്ധതി തയ്യാറാക്കാൻ കഴിയും. ആ നിമിഷങ്ങളെ അർത്ഥപൂർണവും സ്നേഹ പൂർണവുമാക്കാൻ യുവദമ്പതികളെ സഹായിക്കുന്ന വിഭവങ്ങൾ നല്കാനും അങ്ങനെ അവരുടെ ആശയ വിനിമയം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്താനും അവർക്കു കഴിയും. വിവാഹത്തിന്റെ പുതുമ തീർന്നുകഴിഞ്ഞ ഘട്ടത്തിൽ ഇത് അങ്ങേയറ്റം പ്രധാനപ്പെട്ട കാര്യമാണ്. ഒന്നിച്ച് സമയം എങ്ങനെ വിനിയോഗിക്കാമെന്ന് ദമ്പതികൾ അറിയാതാകുമ്പോൾ അവരിൽ ഒരാൾ അല്ലെങ്കിൽ രണ്ടുപേരും യന്ത്രോപകരണങ്ങളിൽ അഭയം തേടും. മറ്റു പ്രതിജ്ഞാബദ്ധതകൾ കണ്ടുപിടിച്ചും മറ്റൊരാളുടെ ആശ്ലേഷം അന്വേഷിച്ചും അങ്ങനെ ചെയ്യും. അല്ലെങ്കിൽ സുഖകരമല്ലാത്ത ബന്ധത്തിൽ നിന്ന് ഓടിപ്പോകാൻ വഴികൾ തേടിക്കൊണ്ടും അപ്രകാരം ചെയ്യും.

226. പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടുന്ന അനുദിന അനുഷ്ഠാനങ്ങളിലൂടെ ഉറ്റബന്ധത്തിന്റെയും സ്ഥിരതയുടെയും ആരോഗ്യകരമായ ബോധം നല്കുന്ന ഒരു നടപടിക്രമം വികസിപ്പിക്കാൻ വിവാഹിതരായ യുവദമ്പതികൾ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കപ്പെടണം. പ്രസ്തുത അനുദിനാനുഷ്ഠാനങ്ങളിൽ താഴെപ്പറയുന്നവ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു: പ്രഭാതചുംബനം, സായാഹ്നസന്ധ്യയിലെ ആശീർവാദം, വീട്ടിൽ പരസ്പരം സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ വാതുക്കൽ കാത്തുനില്ക്കൽ, ഒന്നിച്ചു യാത്രചെയ്യൽ, വീട്ടുജോലികൾ പങ്കുചേരൽ. ദിനചര്യയിൽ മാറ്റം വരുത്തി ഒരു പാർട്ടിയിൽ പങ്കെടുക്കുന്നതും വാർഷികങ്ങളുടെയും സവിശേഷ സംഭവങ്ങളുടെയും കുടുംബാഘോഷങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കുന്നതും സഹായകമാകും. ദൈവികദാനങ്ങളെ ലാളിക്കുന്നതും ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള നമ്മുടെ അഭിരുചിയെ നവീകരിക്കുന്നതുമായ ഈ നിമിഷങ്ങൾ നമുക്ക് ആവശ്യമുണ്ട്. നമുക്ക് ആഘോഷിക്കാൻ കഴിയുന്നിടത്തോളം കാലം നമ്മുടെ സ്നേഹത്തെ പുനരുജ്ജ്വലിപ്പിക്കാൻ നമുക്കു കഴിയും. മുഷിപ്പിൽ നിന്നു സ്വതന്ത്രമാക്കാനും നമ്മുടെ അനുദിന കർമ്മപദ്ധതിക്ക് പ്രതീക്ഷകൊണ്ട് നിറം കൊടുക്കാനും കഴിയും.